



Гео Милев

Докато не отвърнеш ти
поглед в самотно
съмнение...

Докато не отвърнеш ти поглед в самотно съмнение,
не разтъргнеш тъгата на пояса девственобял –
за да видиш жената, която с гърди уморени е
– в огледалото – голите вопли на плътска печал...

В него ще замина с пустинна печал към уморите –
по реките стъмени, там долу, към нови страни;
връх платното ми – гербът трагичен на конквистадорите:
Черен Лебед с гърди разтопени в горящи вълни.
И ще мина гори – в тях разсеяни диви селения,
с първобитна утеха и скръб – а по тъмния бряг
голобедри дивачки, с очи уморени в копнение,
ще следят на безумната яхта възторжния бяг.

А високо над сини лавини и тягостни глетчери
тъмний страх на преклонни вулкани ще грей без првет;
и тревата повяхнала на безприютните вечери
в моите погледи горко ще гасне – без зов, без завет.
Пламват рози пред нас и звезди в този час сред талазите:
всеки сън ще съзре обещания бял Ханаан!
всяка злобна любов, любовта, съчетана с омразата,
ще разлюшка на своите цимбали възторга засмян.

Аз прозирам – утеха в душата ми буйно разлистена
и страна без страдание – там! – под спокойна зора,
дето няма ни зло, ни добро, ни лъжа, нито истина –
само проста душа, проста радост и проста игра.

И след много усмивки – разгатнал скръбта на миражите –
аз ви питам: – подайте! подайте ми ясний потир!
– О картини без плът на жена, дали вий ще ми кажете
думи тайни на утеха и радостен мир? – –

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11286>]